

Анонимизиран текст

Превод

C-130/24 — 1

Дело C-130/24

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

16 февруари 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Verwaltungsgericht Düsseldorf (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

16 януари 2024 г.

Жалбоподателка:

УС

Отвeтник:

Stadt Wuppertal

---

8 К 8657/22

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

По административно дело

г-жа УС, [...]

жалбоподателка,

[...]:

с р е щ у

Stadt Wuppertal (община Вупертал, Германия),

отвeтник,

ВЪВ ВРЪЗКА С право на чужденците (пребиваване за цели от семеен характер)
в случая: право на пребиваване по член 20 ДФЕС

[...]
осми състав на Verwaltungsgericht Düsseldorf
(Административен съд Дюселдорф, Германия)
на 16 януари 2024 г.

о п р е д е л и:

Спира производството по делото.

На основание член 267 ДФЕС отправя до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

- 1. Зависи ли правото на пребиваване по член 20 ДФЕС от разумната възможност издаването на виза, което се изисква по закон за издаването на национално разрешение за пребиваване, да се извърши в рамките на кратък, строго ограничен период от време?**
- 2. Възниква ли правото на пребиваване по член 20 ДФЕС по силата на правото на Съюза, така че да е необходимо то само да бъде удостоверено от националните органи, или такова право на пребиваване трябва да се предостави от националните органи с конститутивен акт.**
- 3. В случай че правото на пребиваване възниква автоматично по силата на правото на Съюза, в кой момент възниква това право?**
- 4. В случай че правото на пребиваване трябва да бъде предоставено от националните органи, от кой момент това право трябва да се предостави с обратно действие?**

М о т и в и

I.

- 1 Родената на 6 февруари 1988 г. жалбоподателка е гражданка на Република Камерун. Тя притежава паспорт, валиден до 23 март 2028 г.
- 2 На 25 септември 2019 г. консулската служба на Полша издава на жалбоподателката валидна до 23 септември 2020 г. национална виза (виза за дългосрочно пребиваване) с цел обучение. На 28 септември 2019 г. тя влиза с тази виза в Шенгенското пространство и започва обучение в Полша.

- 3 Впоследствие от Полша жалбоподателката влиза на територията на Федерална република Германия и на 1 август 2020 г. се регистрира в района на действие на ответника (службата за чужденците). На 1 октомври 2020 г. тя възнамерява да започне работа в Bundesfreiwilligendienst (Федерална доброволческа служба) и разпитва по телефона ответника относно възможностите за това.
- 4 Ответникът изисква жалбоподателката да напусне страната и след като тя заявява, че желае да напусне доброволно, ѝ издава сертификат за преминаване на границата. На 6 ноември 2020 г. жалбоподателката е призована писмено незабавно да напусне страната.
- 5 Жалбоподателката не напуска територията на Федерална република Германия. Органите обаче вече и не могат да се свържат с нея на посочения регистриран адрес. Едва на 23 юни 2021 г. жалбоподателката се свързва отново с ответника.
- 6 На 24 септември 2021 г. се ражда детето на жалбоподателката, което придобива по произход германското гражданство на баща си.
- 7 Жалбоподателката живее в едно домакинство с детето си. Бащата на детето рядко се вижда с него. Посещава го само през уикендите и му плаща издръжка в размер на 200,00 евро на месец. Бащата не е в състояние да се грижи за детето си в продължение на седмици и поради професионални причини. Право да упражнява родителски права има единствено жалбоподателката.
- 8 На 12 април 2022 г. жалбоподателката подава молба да ѝ бъде издадено разрешение за пребиваване с цел упражняване на родителските права.
- 9 Ответникът оставя без отговор тази молба. На 13 декември 2022 г. жалбоподателката обжалва мълчаливия отказ по съдебен ред.
- 10 В съдебното производство ответникът твърди, че е изключено издаването на разрешение за пребиваване. В периода от декември 2020 г. до края на юни 2021 г. жалбоподателката била неоткриваема. По този начин тя осъществила състава на престъплението по член 95, параграф 1, точка 2 от AufenthG. Това съгласно член 5, параграф 1, точка 2 от AufenthG обусловило интерес от експулсиране, който не допускал издаване на разрешение за пребиваване и който не можел да бъде дерогиран. Освен това издаването на разрешение за пребиваване предполагало влизането в страната да е станало с необходимата виза. Такава липсвала. Жалбоподателката разполагала с разумна възможност за последващо издаване на виза, което отнемало по-малко от месец. Тя можела да напусне страната заедно с роденото си в Германия дете и да получи липсващата виза в Камерун. Това нямало да накърни интереса на детето. Освен това не били изпълнени условията за наличие на право на пребиваване по член 20 ДФЕС. При напускане на страната с цел последващото издаване на виза заедно с детето, германски гражданин, което

не било в училищна възраст, детето трябвало да напусне територията на Съюза само за кратко време, така че не се накърнявала същността на правото на пребиваване. Прекъсването за по-малко от месец на контакта с бащата на детето било приемливо.

- 11 С (не влязло в сила) частично решение от 23 ноември 2023 г. ответникът е задължен да издаде на жалбоподателката разрешение за пребиваване съгласно член 28, параграф 1, първо изречение, точка 3 от *AufenthG*, считано от датата на решението.
- 12 Следователно пред запитващата юрисдикция продължава да е висящ спорът относно правото на пребиваване на жалбоподателката и за периода преди 23 ноември 2023 г. Националното право изключва издаването на разрешение за пребиваване за периода преди 23 ноември 2023 г.

II.

1.

- 13 Относимата към делото правна уредба включва следните разпоредби:

Правото на Съюза

Член 20 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС)

„1. Създава се гражданство на Съюза. Всяко лице, което притежава гражданство на държава членка, е гражданин на Съюза. Гражданството на Съюза се добавя към, а не замества националното гражданство.

2. Гражданите на Съюза се ползват с правата и имат задълженията, предвидени от Договорите. Те имат, *inter alia*:

а) правото да се движат и пребивават свободно на територията на държавите членки;

б) правото да избират и да бъдат избирани в изборите за Европейски парламент, както и в общинските избори в държавата членка, в която пребивават, при същите условия, както и гражданите на тази държава;

в) правото да се ползват, на територията на трета страна, в която държавата членка, на която те са граждани, няма представителство, от закрилата на дипломатическите и консулските власти на всяка държава членка при същите условия, както и гражданите на тази държава;

г) правото да отправят петиции до Европейския парламент, да подават жалби до Европейския омбудсман, както и правото да се обръщат към институциите и към консултативните органи на Съюза на някой от езиците на Договорите и да получават отговор на същия език.

Тези права се упражняват при условията и в границите, определени от Договорите и от мерките, приети по тяхното прилагане“.

Националното право

Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Закон за пребиваването, заетостта и интеграцията на чужденците на територията на Федерална република Германия, наричан по-нататък „Aufenthaltsgesetz“ или „AufenthG“), достъпен на адрес: https://www.gesetze-im-internet.de/aufenthg_2004/AufenthG.pdf/, на английски език на адрес https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_aufenthg/englisch_aufenthg.pdf.

Член 5 от AufenthG — Общи условия за предоставяне на разрешение за пребиваване

„(1) Издаването на разрешение за пребиваване по принцип изисква:

1. да е осигурена издръжка,
- 1a) да са изяснени самоличността на чужденеца и неговото гражданство, ако той няма право да се върне в друга държава,
2. да не е налице интерес от експулсиране,
3. доколкото няма право да получи разрешение за пребиваване, пребиваването на чужденеца да не накърнява или застрашава интересите на Федерална република Германия по някаква друга причина, и
4. да е изпълнено задължението за притежаване на паспорт по член 3.

(2) Разрешение за пребиваване, синя карта на ЕС, ICT карта (карта за целите на вътрешнокорпоративен трансфер), карта за постоянно пребиваване или разрешение за дългосрочно пребиваване в ЕС се издават освен това само когато чужденецът:

1. е влязъл в страната с необходимата виза и
2. в рамките на неговата молба за издаване на визата вече е предоставил необходимата за това информация.

Тези изисквания може да не се прилагат, ако са изпълнени материалноправните условия за издаване или ако с оглед на конкретните обстоятелства по случая би било неразумно последващо издаване на виза“. [...]

Член 27 от AufenthG — Принцип на събиране на семейството

„(1) Разрешението за пребиваване с цел установяване и запазване на съвместното съжителство на чуждестранни членове на семейството на територията на Федералната република (събиране на семейството) се издава и срокът му се продължава с оглед на предвидената в член 6 от [Grundgesetz (Конституция)] закрила на брака и семейството.

[...]

(3) Издаването на разрешение за пребиваване с цел събиране на семейството може да бъде отказано, ако за издръжката си лицето, за което се извършва събирането на семейството, зависи от обезщетения по книга 2 или книга 12 от Sozialgesetzbuch (Социален кодекс), получавани от други членове на семейството или на домакинството. Възможна е дерогация от член 5, параграф 1, точка 2“.

Член 25 от AufenthG — Пребиваване по хуманитарни причини

„[...]

(5) Разрешение за пребиваване може да бъде издадено на чужденец, задължен да напусне територията на страната с подлежащ на принудително изпълнение акт, когато напускането на страната е невъзможно по фактически или правни съображения и не може да се очаква пречките за напускането да отпаднат в предвидим срок. [...]

Член 28 от AufenthG — Събиране на семейството на германски граждани

„(1) Разрешение за пребиваване се издава на:

1. съпруга/съпругата на германски гражданин;
2. децата на германски гражданин, които не са навършили пълнолетие и не са сключили брак;
3. родителя на германски гражданин, който не е навършил пълнолетие и не е сключил брак, за целите на упражняването на родителските права,

при условие че съответният германски гражданин има обичайно местопребиваване на територията на Федерална република Германия. В случаите, посочени в първо изречение, точки 2 и 3, разрешението за пребиваване се издава чрез дерогация от член 5, параграф 1, точка 1. В случаите, посочени в първо изречение, точка 1, разрешението за пребиваване по принцип се издава чрез дерогация от член 5, параграф 1, точка 1“.

Член 54 от AufenthG — Интерес от експулсиране

„[...]

(2) Интересът от експулсиране по смисъла на член 53, параграф 1 е сериозен, ако чужденецът:

[...]

9. е извършил нарушение на нормативни, съдебни или административни актове, което не е изолирано или малозначително, или е извършил извън територията на Федерална република Германия деяние, което във Федерална република Германия се счита за тежко престъпление“.

Член 95 от AufenthG — Наказателни разпоредби

„(1) С лишаване от свобода до една година или с глоба се наказва всеки, който:

[...]

2. пребивава на територията на Федерална република Германия без да притежава изисквания се съгласно член 4, параграф 1, първо изречение документ за пребиваване, ако:

- a) е задължен да напусне територията на страната с подлежащ на принудително изпълнение акт,
- b) не му е отпуснат срок за доброволно напускане или той е изтекъл, и
- c) неговото експулсиране не е спряно,

[...]“.

2.

- 14 Производството по делото следва да се спре. На основание член 267 ДФЕС следва да се отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз с формулираните в диспозитива на определението въпроси. Тези въпроси се отнасят до тълкуването на член 20 ДФЕС. Компетентен е Съдът, тъй като се иска тълкуване на правото на Съюза.
- 15 Поставените въпроси са от значение за решението и изискват изясняване от Съда.
- 16 Правната преценка на предмета на все още висящия спор дали жалбоподателката има право на пребиваване и за периода преди 23 ноември 2023 г. (датата на частичното съдебно решение) зависи в решаваща степен от това дали е възникнало право на пребиваване по член 20 ДФЕС, дали това право възниква автоматично по силата на правото на Съюза и от кой момент то е възникнало.

- 17 Запитващата юрисдикция е убедена, че националното право не допуска издаването съгласно Aufenthaltsgesetz на разрешение за пребиваване преди 23 ноември 2023 г. До този момент съществува интерес от експулсиране по смисъла на член 54, параграф 2, точка 9 от AufenthG поради осъщественото престъпление по член 95, параграф 1, точка 2 от AufenthG. Този интерес е налице до 23 ноември 2023 г., поради което за издаването по принцип на разрешение за пребиваване не е изпълнено условието по член 5, параграф 1, точка 2 от AufenthG. По убеждението на запитващата юрисдикция това условие може да се дерогира едва от 23 ноември 2023 г. На същото основание е изключено и издаването на разрешение за пребиваване по хуманитарни причини съгласно член 25, параграф 5 от AufenthG.

По първия въпрос:

- 18 В част от националната съдебна практика се приема, че условията за упражняване на право на пребиваване по член 20 ДФЕС са изпълнени само ако не съществува разумна възможност за последващо издаване на виза в рамките на кратък, строго ограничен период от време

(решение на Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) от 12 юли 2018 г., 1 С 16.17, DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (т. 35); в същия смисъл например определение на Oberverwaltungsgericht Magdeburg (Областен административен съд Магдебург, Германия) от 21 септември 2022 г., 3 М 68/22, DE:OVGST:2022:0921.2M68.22.00 (т. 12): изключено е право на пребиваване съгласно правото на Съюза по член 20 ДФЕС, когато за издаването на виза чужденецът трябва да напусне територията на Съюза за кратък, строго ограничен период от време.

- 19 В подкрепа на това схващане се прави позоваване на решението по дело К.А. В това решение Съдът посочва, че би било в противоречие с целта на член 20 ДФЕС гражданин на трета страна да бъде принуден да напусне територията на Съюза за неопределен период от време

(решение на Съда на ЕС от 8 май 2018 г., К.А., C-82/16, EU:C:2018:308, т. 57).

- 20 Това, както заключава и ответникът, по аргумент на противното означава, че напускането на територията на Съюза за кратък, строго ограничен период от време не накърнява правото по член 20 ДФЕС и че не се засяга същността на това право.

- 21 В това отношение запитващата юрисдикция изпитва съмнения. Те се основават, от една страна, на обстоятелството, че по посоченото дело К.А. Съдът не е отговорил на четвъртия преюдициален въпрос (4, буква г), поради което не е задължителен изводът, направен по аргумент на противното от службата за чужденците и в части от националната съдебна практика. В този въпрос изрично се пита дали е от значение фактът, че

последницата от задължението молбата [...] да бъде подадена в страната на произход е, че гражданинът на Съюза евентуално трябва да напусне за известно време територията на Съюза като цяло. Освен това решението е взето във връзка със случай на съществуваща забрана за влизане в съответствие с член 11 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.

- 22 За разлика от това в решение XU Съдът изглежда подчертава, че за производно право на пребиваване от член 20 ДФЕС е достатъчно да се установи, че по силата на националното или на вторичното право на Съюза не може да се предостави право на пребиваване на гражданин на трета страна, член на семейството на гражданин на Съюза, при условие че между този гражданин на трета страна и този член на неговото семейство, гражданин на Съюза, съществува отношение на зависимост, което би могло да принуди гражданина на Съюза да напусне територията на Съюза, ако членът на неговото семейство, гражданин на трета страна, бъде наказан да напусне територията на Съюза

(решение на Съда от 5 май 2022 г., XU и QR, C-451/19, EU:C:2022:354 (т. 48)).

- 23 Съгласно член 5, параграф 2, първо изречение, точка 1 от AufenthG издаването на разрешение за пребиваване по член 28, параграф 1, първо изречение, точка 3 от AufenthG с цел събиране на семейството задължително изисква гражданинът на трета страна преди това да е влязъл в страната с необходимата виза, т.е. с виза с цел събиране на семейството. Съгласно член 5, параграф 2, второ изречение от AufenthG изключение от това изискване се прилага, ако с оглед на конкретните обстоятелства по случая последващото издаване на виза би било неразумно. Следователно, ако органът стигне до заключението, че последващото издаване на виза е разумно, по-специално защото последващото ѝ надеждно издаване е възможно в кратък срок, съгласно националното право издаването на разрешение за пребиваване е изключено. Това по принцип оставя отворено приложното поле на член 20 ДФЕС.

- 24 В този контекст следва също да се отбележи, че предвид техния статут член 20 ДФЕС предоставя на гражданите на Съюза основно и лично право свободно да се движат и да пребивават в рамките на територията на държавите членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване. Това право е безполезно без право на влизане на територията на Съюза

(решения на Съда от 27 април 2023 г., M.D., C-528/21, EU:C:2023:341 (т. 59) и от 22 юни 2023 г., X, C-459/20, EU:C:2023:499 (т. 30)).

- 25 Освен това по силата на принципите на международното право, които правото на Съюза не бива да нарушава, държава членка не може да откаже на собствените си граждани правото да влязат на нейната територия и да останат там; следователно последните имат безусловно право на пребиваване там

(решение на Съда от 22 юни 2023 г., X, С-459/20, EU:C:2023:499 (т. 41).

По втория въпрос:

- 26 В по-голямата част от националната съдебна практика се приема, че правото на пребиваване по член 20 ДФЕС възниква пряко по силата на правото на Съюза и че следователно националните органи трябва само да го удостоверят

(решение на Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) от 12 юли 2018 г., 1 С 16.17, DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (т. 34), Право на пребиваване „sui generis“; определения на Oberverwaltungsgericht Koblenz (Областен административен съд Кобленц, Германия) от 13 януари 2021 г., 7 D 11208/20, DE:OVGRLP:2021:0113.7D11208.20.00 (т. 24) и от 23 септември 2021 г., 7 A 10337/21, DE:OVGRLP:2021:0923.7A10337.21.00 (т. 9); решение на Verwaltungsgericht Bremen (Административен съд Бремен, Германия) от 30 май 2022 г., 4 K 2202/19, DE:VGHB:2022:0530.4K2202.19.00 (т. 36); Fleuß, Unionsbürgerschaft und Freizügigkeit, в VerwArch 2022, 201(243); в същия смисъл за Австрия решения на Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия) от 13 септември 2017 г., 10 ObS 64/17k, и от 21 януари 2020 г., 10 ObS 178/19k, достъпни на адрес: ris.bka.gv.at.

- 27 Запитващата юрисдикция се съмнява дали това е така. Тя е склонна да приеме, че правото по член 20 ДФЕС не възниква пряко по силата на правото на Съюза, а може да бъде дадено, респ. предоставено само от националните органи с конститутивен акт

(решение на Verwaltungsgericht Düsseldorf от 29 октомври 2020 г., 8 K 5234/19, DE:VGD:2020:1029.8K5234.19.00 (т. 85); в подобен смисъл решение на Verwaltungsgericht München (Административен съд Мюнхен, Германия) от 12 октомври 2021 г., M 4 K 20.2386, DE:VGMUENC:2021:1012.M4K20.2386.00 (т. 102).

- 28 В това отношение запитващата юрисдикция счита, че е установила в практиката на Съда различни начини за възникване на право на пребиваване съгласно правото на Съюза.

- 29 По отношение на правната уредба на асоциирането и правата по членове 6 и 7 от Решение № 1/80 на Съвета по асоцииране ЕИО—Турция (наричано по-нататък „Решение № 1/80“) Съдът подчертава, че турският работник „има

право на пребиваване поне към този момент“ и че наличието на това право по необходимост „се предполага“ от гарантираните социални права

(решение на Съда от 20 септември 1990 г., Sevince, C-192/89, EU:C:1990:322 (т. 29), по член 6 от Решение № 1/80, на английски: „the existence [...] of a right of residence“, на френски: „l’existence [...] d’un droit de séjour“;

- 30 В този смисъл и съгласно член 7 от Решение № 1/80 правото на пребиваване съществува по силата на правото на Съюза. Така например в решението по дело Bekleyen се посочва: [правата.] „по необходимост предполагат съществуването на съответно право на пребиваване в полза на заинтересованото лице“

(решение на Съда от 21 януари 2010 г., Bekleyen, C-462/08, EU:C:2010:30 (т. 17), на френски: „l’existence d’un droit corrélatif de séjour“, на английски: „necessarily imply the existence of a concomitant right of residence“).

- 31 И в решението по дело Baumbast, което се отнася до правото на пребиваване по член 12 от предишния Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 година относно свободното движение на работници в Общността, Съдът посочва, че член 12 от този регламент дава на родителя, който в действителност упражнява родителските права върху децата, възможност да пребивава с тях, независимо от националността му

(решение на Съда от 1 септември 2002 г., Baumbast и R, C-413/99, EU:C:2002:493 (т. 75).

- 32 В подобен смисъл е и решението по дело Chen, което се отнася до факти с трансграничен елемент. Относно стария член 18 от Договора за ЕО и Директива 90/364/ЕИО на Съвета от 28 юни 1990 година относно правото на пребиваване Съдът посочва, че ако правото на Съюза предоставя право на пребиваване на детето, то „същите разпоредби“ са тези, които позволяват на родителя „да пребивава с него в приемащата държава членка“

(решение на Съда от 19 октомври 2004 г., Zhu и Chen, C-200/02, EU:C:2004:639 (т. 46), на френски: „ces mêmes dispositions permettent au parent“, на английски: „those same provisions allow a parent“).

- 33 За разлика от това в решението по дело Zambrano Съдът най-напред прилага отрицателен критерий. В това решение „не се допуска“ държавите членки да отказват пребиваване и разрешително за работа. Това според запитващата юрисдикция представя от друг ъгъл описаното по-горе право на пребиваване съгласно правото на Съюза, например правото по членове 6 и 7 от Решение № 1/80. Очевидно това право не възниква автоматично, то не се предполага, то позволява пребиваването не по пряк начин, тъй като държавите членки биха могли да имат право да откажат пребиваване

(решение на Съда от 8 март 2011 г., Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124 (т. 45).

- 34 И в решението по дело Chavez-Vilchez Съдът изхожда от отказа на право на пребиваване

(решение на Съда от 10 май 2017 г., Chavez-Vilchez, C-133/15, EU:C:2017:354 (т. 72), на английски: „a refusal of a right of residence“, на френски: „dans le cas d’un tel refus“.

- 35 Същевременно текстът относно компетентността на държавите членки („не допуска държава членка“) е формулиран в положителен смисъл: да предоставя „правото на пребиваване“

(решение на Съда от 10 май 2017 г., Chavez-Vilchez, C-133/15, EU:C:2017:354 (т. 73, 78); в подобен смисъл решение на Съда от 5 май 2022 г., XU и QR, C-451/19, EU:C:2022:354 (т. 48): [фактът.] поражда по принцип задължение за съответната държава членка да признае на този гражданин на трета страна производно право на пребиваване.

- 36 Следователно вторият въпрос се отнася до това дали в рамките на своята компетентност държавите членки са длъжни да „предоставят“ право на пребиваване по член 20 ДФЕС, т.е. че това право не е вече възникнало по силата на правото на Съюза.

По третия и четвъртия въпрос:

- 37 Ако правото на пребиваване възниква по силата на правото на Съюза, запитващата юрисдикция пита от кой момент това право възниква.

- 38 Във връзка с това най-напред се поставя въпросът дали за възникването на това право се изисква подаване на молба. В решението по дело К.А. Съдът изглежда се позовава на такава молба

(решение на Съда на ЕС от 8 май 2018 г., К.А., C-82/16, EU:C:2018:308, т. 57): [компетентният национален орган] „трябва да разгледа посочената молба и да прецени дали между съответния гражданин на трета страна и съответния гражданин на Съюза съществува такова отношение на зависимост“.

- 39 Възможно е обаче и правото на пребиваване на жалбоподателката да е възникнало още с раждането на детето. Изглежда възможно и правото да възниква едва когато се установи, че по силата на националното или на вторичното право на Съюза предоставянето на правото на пребиваване е недопустимо съгласно например предварително решение на националните органи, което те преди предоставянето му евентуално са длъжни да приемат.

- 40 И накрая, тези въпроси възникват и когато правото не възниква по силата на правото на Съюза, а едва с приемането на национално решение за възникването на това право по член 20 ДФЕС. И в този случай трябва да се отговори на въпроса от кой момент това право трябва да се предостави с обратно действие.
- 41 Определението не подлежи на обжалване.

[...] [подписващи]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ